به منافق سرور و آقا نگویید؛ زیرا اگر او را سرور و آقا قلمداد کنید، پروردگارتان را - که صاحب عزت و جلال است - خشمگین کرده اید.

از بُریده رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لا تَقُولُوا لِلْمُنَافِقِ سَيِّدٌ، فَإِنَّهُ إِنْ يَكُ سَيِّداً فَقَدْ أَسْخَطْتُمْ رَبَّكُمْ - عز وجل -»: «به منافق سرور و آقا نگویید؛ زیرا اگر او را سرور و آقا قلمداد کنید، پروردگارتان را - که صاحب عزت و جلال است - خشمگین کرده اید».

[صحیح است] [به روایت نسائی - به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

حدیث مذکور به این معناست که اگر منافقی در میان قوم خود سید و سرور و بزرگ آنان بود و شما بر وی لقب سید را اطلاق نمودید، الله را خشمگین کرده اید. چون به کار بردن این واژه در حق او، تعظیم و بزرگداشت وی می باشد حال آنکه او از جمله کسانی است که مستحق تعظیم نیست؛ و اگر در میان قوم خود سید و سرور و از بزرگان نباشد، به کار بردن این واژه در حق او مصداق دروغ و نفاق است. در هر دو حالت از اطلاق لفظ سید برای منافق نهی شده است؛ و همچنین از به کار بردن آن برای کافر و فاسق و مبتدع نهی شده است. چنین کسانی مطلقا استحقاق این را ندارند که به بزرگی و سیادت و سروری توصیف شوند. و این نهی برای صحابه و دیگران عام است. منافقان در عصر صحابه دو دسته بودند: منافقانی که فقط رسول الله صلی الله علیه وسلم و رازدار ایشان حذیفه رضی الله عنه آنها را می شناختند. و منافقانی که نفاق شان برای صحابه هم آشکار بود مانند عبدالله بن ابی؛ و حدیث مذکور بر این دسته ی دوم انطباق می یابد.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/8962